

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/55/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313230029
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2313230029.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobcov: 1/ W. H., nar. XX. F. XXXX, bytom B. XXXX/XX, M., 2/ W. H., nar. XX. X. XXXX, bytom M., 3/ S. Q., nar. XX. I. XXXX, bytom B. XXXX/XX, M., všetci zastúpení advokátom: Mgr. Miroslav Gašparík, Podzámska 66, Sered', proti žalovanej: F. N., nar. XX. F. XXXX, bytom X. M. XXX, zastúpenej: Advokátska kancelária Krahulec, s.r.o., Hlavná 25, Trnava, IČO: 36 858 960, o určenie, že finančné prostriedky patria do dedičstva, o odvolaní žalobcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 15. júna 2018 č. k. 30C/363/2013-350, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej priznal právo na náhradu trov konania.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 34, § 35 ods. 1, § 37 ods. 1, § 38 ods. 2, § 39, § 40 ods. 1, 3, 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“), § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 10 zákona č. 492/2009 Z. z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 492/2009 Z. z.“). Vecne dôvodil, že predmetom konania v danej veci je určenie, že do dedičstva po nebohej W. H., rod. B., zomrelej dňa XX.XX.XXXX patria finančné prostriedky vo výške 12.365,52 eur. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že poručiiteľka disponovala peňažnými prostriedkami na vkladnej knižke v peňažnom ústave M. M., a.s., ktoré sa nestali predmetom dedičstva v pôvodnom konaní. Deň pred smrťou poručiiteľky XX.XX.XXXX si nechala žalovaná tieto finančné prostriedky previesť na svoje meno. Bankový príkaz bol vystavený „bianco“, t. j. bol predložený a signovaný ako čisté a nevyplnené tlačivo. Predmetný bankový príkaz bol niekoľkokrát pozmeňovaný dodatočne po vypísaní, a to prečiarknutím čísla účtu príkazcu a doplnením dňa overenia pravosti podpisu bankovou pracovníčkou. Konanie žalovanej bolo v rozpore s dobrými mravmi, zneužívajúc zdravotný stav poručiiteľky (rakovina v poslednom štádiu, celková psychická a fyzická nemohúcnosť).

Naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení konštatoval Krajský súd v Trnave v uznesení z 24.1.2017 sp. zn. 10Co/621/2015. Súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru že M. M., a.s. na meno W. H. v období od 1.1.2007 do 2.1.2012 v bankovom informačnom systéme evidovala vkladnú knižku, ktorá bola založená dňa 8.3.2006 a zrušená dňa 16.11.2010 (prevodom sumy 12.157,21 eur na účet žalovanej), jej disponenti boli W. H. a S. H.. K vykonaniu bezhotovostného prevodu došlo mimo priestorov banky, čomu predchádzal súhlas riaditeľky obchodného miesta Bc. S. B. Y. pre pracovníčku I. H., ktorá realizovala prevodný príkaz (úkon vo výnimočných prípadoch mohol byť vykonaný mimo obchodného miesta za súhlasu manažéra, pričom príkaz na realizáciu bankovej transakcie sa podpisuje pred pracovníkmi banky po identifikácii a verifikácii oprávnenej osoby). Žalobcovia v priebehu konania žiadnym relevantným spôsobom nepreukázali, že finančné prostriedky, ktoré pochádzali z

účtu poručiťky, by boli neoprávnene prevedené na žalovanú. Rovnako tak nepreukázali vo vzťahu k žalobnému petitu, že poručiťka bola ku dňu smrti vlastníčkou práve finančnej hotovosti 12.365,52 eur. Občiansky zákonník nevyžaduje na právny úkon - zrušenie vkladového účtu písomnú formu pod následkom jeho neplatnosti. Písomná forma tohto úkonu nevyplýva ani z ust. § 2 ods. 10 zákona č. 492/2009 Z. z. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané tvrdenie žalobcov, že v prípade podpisu na bankovom príkaze nejde o vlastnoručný podpis neb. W. H.. Naopak zo zápisníc o výsluchu žalovanej a I. H., zamestnankyne banky bolo preukázané, že neb. W. H. sa podpísala sama (i keď za pomoci žalovanej) v rozsahu postačujúcom pre peňažný ústav, ktorému bol právny úkon adresovaný. Zamestnankyňa banky potvrdila, že neb. W. H. vysvetlila okolnosti svojej návštevy ako aj to, že neb. W. H. vnímala, čo jej dáva podpisovať, že zjavne vedela, o čo sa jedná. Duševná porucha sa musí zistiť v súlade s poznatkami príslušných vedných disciplín a musí sa viazať na okamih urobenia právneho úkonu s tým, že pozornosť treba venovať aj tomu, či osoba konajúca v duševnej poruche v konkrétnom prípade nemala tzv. jasný okamih. Z predloženého znaleckého posudku č. 8/2014 jednoznačne nevyplýva prítomnosť telesných ochorení alebo takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon, keďže z vyjadrení žalovanej, pracovníčky banky a napokon i žalobkyne 1/ vyplynulo, že nebohá W. H. realitu vnímala a svoju rodinu spoznala. S poukazom na takto zistený skutkový a právny stav súd prvej inštancie žalobu zamietol.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalovanej v plnom rozsahu, nezistiac dôvody hodné osobitého zreteľa (§ 257 CSP).

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali včas odvolanie žalobcovia 1/ až 3/ s návrhom na zmenu vyhovením žalobe, alternatívne navrhli zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uvedli, že žalobe predchádzalo trestné konanie zn. ORP 461/OEK-GA-2012, pretože žalobcovia sa domnievali, že došlo k podvodu. Z listín v rámci trestného konania vyplynulo, že bankový príkaz poručiťky javí znaky absolútne neplatného právneho úkonu, keď tento nebol podpísaný vlastnoručne poručiťkou, nebol vypísaný poručiťkou, bol v celosti dodatočne vyplnený, doplnený i pozmeňovaný, poručiťka nekonala pri plnom vedomí. Svedkyňa I. H. sa pred podpisom bankového príkazu neoboznamovala so zdravotným stavom poručiťky, podpis predchádzal vyplneniu bankového príkazu. Vo vzťahu k preukázaniu neplatnosti právneho úkonu žalobcovia predložili viaceré dôkazy (vrátane lekárskeho správ všeobecného lekára, neurológa, psychiatra). Súd prvej inštancie selektívne vychádzal len z takých dôkazov, ktoré boli v prospech žalovanej. Zrušeniu vkladnej knižky nepredchádzalo právnomu úkonu alebo takej intenzity, že by argumentácia súdu ohľadom jej zrušenia bola účelová (toto nebolo predmetom konania). Súd nevyočul znalkyňu, predbežný právny názor nevyslovil, hoci žalobcovia oň žiadali. Išlo o nepredvídateľné rozhodnutie. Dôkazy boli hodnotené jednostranne v prospech žalovanej. Žalobcovia preukázali, že peňažné prostriedky patrili alebo takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon, keďže boli vedené na vkladnej knižke znejúcej na jej meno. Poukázali na zákon č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) a § 783 Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaná navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že trestné konanie nie je právoplatne skončené. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so závermi uvedenými v znaleckom posudku. Uvedený znalecký posudok nespĺňa náležitosti súkromného znaleckého posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, keď neobsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Lekárske správy nemožno považovať za odborné vyjadrenia podľa § 206 CSP, pričom neurológ je otcom manžela žalobkyne 3/ (nejde o nestrannú osobu). Predbežný názor súdu bol vyslovený na pojednávaní dňa 15.7.2018.

4. Žalobcovia 1/ až 3/ následne uviedli, že zo znaleckého posudku vyplynulo, že nebohá nebola pri plnom vedomí, nekomunikovala. Zotrvali na argumentácii uvedenej v odvolaní. K znaleckému posudku uviedli, že tento nebol vypracovaný za účinnosti CSP a dodali, že MUDr. Q. nie je, ani nebol v žiadnom rodinnom, majetkovom vzťahu so žalobkyňou.

5. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ až 3/ je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore o nepreukázaní tvrdení žalobcov 1/ až 3/, že na spornej listine (bankovom príkaze) nejde o vlastnoručný podpis poručiťky a o nepreukázaní prítomnosti telesných ochorení alebohej takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon (poukazujúc i na závery znaleckého posudku č. 8/2014).

7. Neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony. Takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou (§ 38 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

8. V prejednávanej veci žalobcovia na preukázanie tvrdení o nespôsobilosti alebohej (W. H.) na predmetný právny úkon predložili súdu prvej inštancie dňa 3.2.2015 znalecký posudok č. 8/2014 MUDr. Zuzany Stanovičovej, teda tento dôkaz bol predložený súdu za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

9. Zo znaleckého posudku č. 8/2014 MUDr. Zuzany Stanovičovej, znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie neurológia, vypracovaného na účely trestného konania vyplývajú nasledovné závery. Porucha vedomia a vnímania u nebohej vznikla na podklade nahromadenia toxických látok pri rozvrate vnútorného prostredia. Za poruchu vnímania bol zodpovedný aj progredujúci celkový zhoršený stav, vyčerpanosť organizmu pri závažnom onkologickom ochorení, taktiež pridružený zápal pľúc (s. 11 znaleckého posudku).

Zo súdnolekárskeho hľadiska podľa lekárskeho záznamov možno jednoznačne potvrdiť, že nebohá dňa 15.11.2010 nebola schopná vnímať realitu, okolité vnemy, nedokázala odpovedať na otázky, nebola schopná spoznávať ľudí okolo seba, nevedela ich identifikovať, nakoľko došlo k vážnemu poškodeniu mozgových funkcií z dôvodu rozsiahleho opuchu mozgu a rozvratu vnútorného prostredia. Nebohá sa nachádzala v stave s porušeným vnímaním. Aj keď je v dekurze zaznamenané, že na otázku odpovedala kývnutím hlavy, je nepravdepodobné, že zadanej otázke rozumela. Pri porušenom vnímaní človek na akúkoľvek vetu, ktorá mu je položená, či už v otázkovej alebo oznamovacej forme, reaguje inštinktívne kývavým pohybom hlavy (s. 12 znaleckého posudku).

Nebohá dňa 15.11.2010 nebola schopná urobiť akýkoľvek pohyb hornými, dolnými končatinami. Nebola schopná sa vedome podpísať sama, ani za pomoci inej osoby, nakoľko si praktickú činnosť, na ktorú bola nutná koordinácia mozgovej kôry a drobných svalov na ruke nevedomovala, pretože nebola pri plnom vedomí (s. 13 znaleckého posudku).

10. Pokiaľ ide o znalecký posudok v predmetnom konaní (predložený súdu za účinnosti O.s.p.), odvolací súd uvádza, že znalecký posudok vypracovaný na účely trestného konania sa využíval ako listinný dôkaz podľa § 129 O.s.p. S ohľadom na špecifickosť trestného konania bolo vhodné, aby bol znalec v civilnom konaní vypočutý, prípadne jeho status sa mohol zmeniť v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 O.s.p., keď by bol pribratý do konania ako znalec a podal by ústny znalecký posudok (porov. Števek, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. I. diel. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012, k § 127).

11. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie počas účinnosti O.s.p. znalkyňu nevypočul, nevyhovel návrhu žalobcov na doplnenie dokazovania záznamom o výsluchu znalkyne v trestnom konaní, bez akéhokoľvek odôvodnenia v rozhodnutí.

12. Súd prvej inštancie nijako nerozvedol svoje úvahy týkajúce sa skutkových zistení a záverov vo vzťahu k zdravotnému stavu nebohej. Jeho stručné konštatovanie o nepreukázaní prítomnosti telesných ochorení takej intenzity, že by nemohla vykonať predmetný právny úkon, nie je postačujúce, navyše ani

nekorešponduje so závermi predloženého znaleckého posudku, resp. listiny/listín. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so správou psychiatra zo 14.5.2014 (č. I. 67), ktorý skonštatoval úplnú stratu rozpoznávacích schopností, kritičnosti a úsudkovosti.

13. Obsahom hodnotenia dôkazov je aj opísanie úvahy súdu o tom, ktorý z vykonaných dôkazov považuje za hodnoverný a ktorý nie, aké zistenia vyvodil z dôkazov, ktoré si odporujú alebo sa vylučujú. Súd ďalej uvedie, ktoré dôkazy neboli vykonané a z akého dôvodu. Aj táto časť odôvodnenia má mať logickú postupnosť. Je potrebné vychádzať zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 základných princípov CSP a v § 191 ods. 1. Aj tento princíp je limitovaný požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. Preto nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom (porov. nález I. ÚS 114/2008, Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 220).

14. Pre úplnosť sa dopĺňa, že z hľadiska posudzovania spôsobilosti alebo jej na vykonanie sporného právneho úkonu bolo akékoľvek následné konanie inej osoby (zrušenie vkladnej knižky), irelevantné.

15. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

18. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

19. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

20. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie postráda náležitú argumentáciu najmä vo vzťahu k zdravotnému stavu alebo jej (v rozhodujúcom období), ako aj vzhľadom na absenciu komplexného hodnotenia vykonaných dôkazov (každý jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti), chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať. Odvolateľom bolo znemožnené, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v

stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

21. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

22. K ustanoveniu § 390 CSP (s prihliadnutím i na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 379/2017 a sp. zn. III. ÚS 5/2018) odvolací súd uvádza, že s poukazom na čl. 4 CSP, keď ide o prípad, že skoršie rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo založené len na zhodnotení nedostatku naliehavého právneho záujmu, pričom v následnom konaní a rozhodnutí došlo zo strany súdu prvej inštancie k závažnému procesnému pochybeniu, nebolo preto namieste, aby odvolací súd nahrádzal činnosť súdu prvej inštancie a bol to dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (porov. i uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2019 sp. zn. 23Co/26/2019).

23. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy, posúdiť uplatnený nárok žalobcov. Pri vykonaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať aj zásadu predvídateľnosti postupu súdu.

24. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol (v prípade nevyhovenia návrhu na doplnenie dokazovania, dôvod vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie uvedie).

25. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

26. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

27. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.